

הצדף המזמר

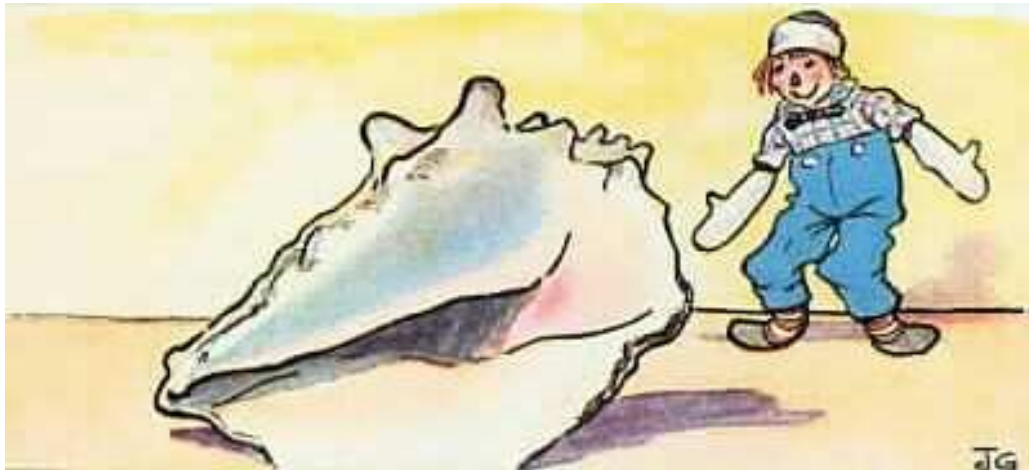
שנים על שנים צדף יפה היה מונח בחדר הראשי אצל סבתא. היה זה צדף גדול עם הרבה נקודות ובליטות מאוד מחוספסות אבל בפנים הוא היה יפה ביותר. צילה הביטה על הצדף פעם אחרי פעם והתפלאה מהצבעים היפים שניתן היה לראות בפנים.

יום אחד סבתא נתנה לצילה את הצדף במתנה, ואמרה לשים אותו בחדר הבובות. "כדאי לשים את הצדף לפני דלת חדר הבובות, כדי שהרוח לא תסגור את הדלת ולא תצבוט אצבעות של מישהו" צחקה סבתא. צילה הביאה את הצדף הביתה ושמה אותו בדלת של חדר הבובות. באותו הלילה, כאשר כל הבית שקט כבר, הבובות ראו את הצדף והתאספו סביב כדי לבדוק איזה צעצוע חדש זה.

"הוא כולו כאילו פה גדול" אמרה חנה, הבובה ההולנדית, "אולי הוא יכול לדבר."

"אבל יש לו שיניים" אמרה הבובה הצרפתייה "אולי הוא נושך."

"אינני מאמין שהוא נושך" אמר רני סמרטוטני וירד על ארבע כדי להציץ לתוך הצדף. "צילה

לא הייתה מביאה אותו הנה אילו נשך." ורני סמרטוטני שם את יד הסמרטוט שלו לתוך הצדף. "הוא לא נושך! ידעתי זאת!" קרא "ואני מרגיש שהוא חלק מאוד בפנים."

כל הבובות הופתעו כשראו שהצדף כל כך חלק בפנים, למרות שהוא מחוספס כל כך בחוץ. רני סמרטוטני הפך את הצדף על גבו בעזרת דוד קלאם וחנה, כדי שכל הבובות יכלו להביט פנימה.

בתוך הצדף היו צבעים רבים. ורוד עדין, ללבן טהור וכחול חיוור שהתמזגו אלה באלה כמו באבן לשם. רני סמרטוני שהתכופף כדי להציץ יותר עמוק לתוך הצדף היפה שמע פתאום משהו.

"הוא לוחש!" אמר כשהתרומם בהפתעה. זו אחר זו קירבו הבובות את אוזניהן לפתח הצדף היפה. הוא לחש באמת, אך הן לא יכלו לקלוט את מה שהוא אמר.

בסוף רני סמרטוני הציע שכל הבובות תשכבנה בשקט גמור על הרצפה ישר לפני הצדף. "אולי אם נהיה שקטים לגמרי נוכל להבין מה הוא אומר" הסביר.

וכך כל הבובות נשכבו לפני הצדף כך שיכלו לראות את הצבעים היפים שבפנים.

הבובות יכלו להיות מאוד, מאוד שקטות אם רק רצו בכך, והן יכלו בקלות להבין את הלחשים של הצדף.

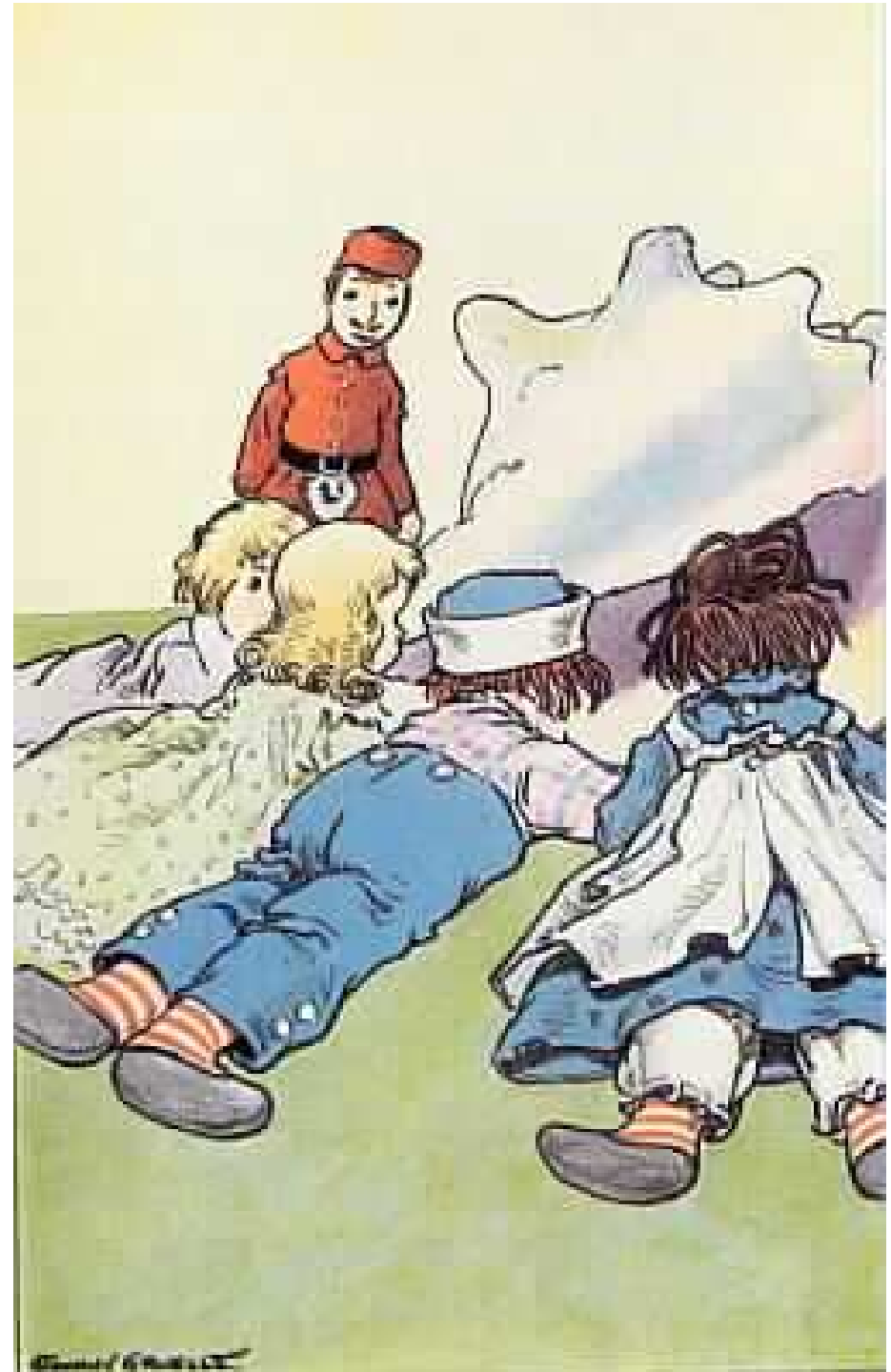
וזה הסיפור שהצדף סיפר לבובות באותו הלילה.

"לפני שנים רבות מאוד חייתי על חול צהוב,

עמוק תחת המים הכחולים של האוקיאנוס.
אצות חלקלקות של הים גדלו סביבי וענפיהן
התרוממו אל פני הים. בין ענפי האצות
הסתובבו דגים בעלי צבעים יפים ושיחקו
במשחקים שלהם. היה שקט מאוד שם,
במעמקי הים, כי למרות שהאוקיאנוס רעש
וגעשוגלים גבוהים התרוממו מעל פני המים,
כל זה לא ערער את השקט שם למטה איפה
שחייתי.

לעתים קרובות דגים קטנים או יצורי ים
זעירים באו והסתתרו בבית היפה שלי,
כשיצורים גדולים יותר רדפו אחריהם. תמיד
שמחתי מאוד שיכולתי לתת להם מחסה. הם
נשארו בפנים, עד שלחשתי להם שהיצורים
הגדולים הלכו להם, ואז הם עזבו אותי וחזרו
למשחקהם.

סוסי ים יפים, בעלי גופים דקים ועקלתונים
שחו סביבי או נחו עלי. היה נעים לשכב כך
ולראות את היצורים היפים כשהם מסלסלים
את זנבותיהם העדינים סביב עלי האצות,
ומשוחחים ביניהם. כי סוסי הים אוהבים זה

את זה, והם מכבדים אחד את השני וגם מתחלקים במזונם, ודוחפים את הצאצאים שלהם באפיהם.

אבל יום אחד קפץ לים צוללן מסירה גדולה ושחה, ראשו למטה, ישר למקום בו שכבתי. כל היצורים הקטנים התפזרו כדי להסתתר מפניו. והוא לקח אותי בידו, דחף את עצמו ברגליו מהחול הצהוב והוציא אותי מעל פני המים.

הוא שפך את המים שבתוכי ואיתם את כל היצורים הקטנים שהיו בתוכי."

רני סמרטוטני היה מוקסם מהסיפור. "האם היצורים האלה הגיעו בשלום למים?" שאל.

"כן, בוודאי" לחש הצדף בתשובה "האיש

החזיק אותי מעבר לדופן הסירה וכל היצורים הזעירים חזרו בשלום למים."

"אני כל כך שמח" אמר רני סמרטוטני באנחת הקלה "זה היה בוודאי אדם טוב-לב."

"נכון" ענה הצדף היפה "הוא הניח אותי

בתחתית הסירה ביחד עם צדפים רבים

אחרים ומדי פעם עוד צדף נוסף אלינו. אנו

התלחשנו בינינו והיינו סקרנים לאן מובילים אותנו. בסוף הוא מכר אותנו לאנשים שונים ואני הגעתי לבית סבתא, והייתי שם הרבה, הרבה זמן."

"היית שם כאשר סבתא הייתה ילדה קטנה, נכון?" שאלה רותי סמרטוטי.

"כן" ענה הצדף "חייתי שם מאז שסבתא

הייתה קטנה. היא שיחקה איתי לעתים

קרובות ושמעה אך אני שר."

"רותי סמרטוטי יודעת לנגן 'עוגה עוגה' ביד

אחת על הפסנתר הקטן" אמר דוד קלאם

"אבל אף אחד מאתנו לא יודע לשיר. אולי

תשיר לנו?" הוא שאל את הצדף.

"אני שר כל הזמן" ענה הצדף "אבל שירה

שלי היא סודית מאוד וגם רכה ושקטה. הכנס

את ראשך לתוכי ותקשיב."

זו אחר זו הכניסו הבובות את ראשיהן לתוך

הצדף ושמעו את השירה הרכה ומתוקה שלו.

"כמה משונה זה נשמע!" קראה הבובה

הצרפתייה "זה כמו פיות ששרות במרחק.

הצדף בוודאי שר את השירים של בתולות

"כן, נכון" באה תשובה של כל הבובות, אפילו הבובות-בגרוש הקטנות.
"לכן הצדף הוא כל כך יפה בפנים" אמרה רותי סמרטוטי "אלה שאינם אנוכיים יכולים להתלבש בבגדים גסים אבל הם יפים בפנים, בדיוק כמו בצדף והוא משקף את האושר והמוסיקה היפה של הלבבות."

הים ופיות המים!"
"זה מוזר שמהו כל כך מחוספס בחוץ יכול להיות כל כך יפה בפנים" אמר רני סמרטוטי "זה בוודאי הנאה גדולה לשיר כל כך יפה."
"נכון" ענה הצדף היפה "ואני מרגיש אושר גדול כשאני שר כל הזמן."
"וגם תביא לנו הנאה גדולה, כי אתה מאושר כל כך" אמר רני סמרטוטי, "כי למרות שלא תוכל להשתתף במשחקים שלנו, אנו נדע שאתה שר כה יפה וזה יעשה אותנו שמחים מאוד."
"אגלה לכם את סוד השירה שלי" אמר הצדף. "כשמישהו שם את אוזנו לפתחי ומקשיב, הוא שומע את בבואה של שירת הלב שלו. לכן, כשאני אומר שאני שר, במציאות רק מי שבעצמו מלא שמחה שומע את השירה שלו כאילו זו הייתה השירה שלי."
"כמה יפה ולא אנוכי שאתה אומר זאת" אמר רני סמרטוטי "עכשיו אנו עוד יותר שמחים שאתה איתנו. נכון?" הוא פנה לכל יתר הבובות.